

L'IGUALADÍ

Seixanta anys d'ensenyança religiosa: resultat. El seixanta per cent de la població total d'Espanya analfabeta. i ara ens volen fer creure, els carcondes, que senten llàstima pels nens!

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. VII

IGUALADA, 27 DE MAIG DE 1933

Provocacions, no!

En l'assemblea que celebraren els terratinents el prop-passat diumenge a la nostra ciutat, un assembleista, el senyor Garriga i Massó, que representava a l'Institut de Sant Isidre, *anuncià al Govern de la Generalitat que els propietaris rurals han dit: prou!*, afegint, *que si no han fet d'anarquistes és perquè no han volgut, no perquè no n'hagin sapigut*. Altres assembleistes, es despenjaren amb mots d'una estridència esfereïdora, talment de dona histèrica. Blasmaren contra l'actual estat de coses, que ells, i ningú més, cuiten posar al roig viu, davant la imminència de les eleccions municipals. Això, pensen, ens permetrà fer deduccions en el míting, entre la gent excessivament crèdula i espantadissa, de què el govern, i amb ell l'Esquerra Republicana de Catalunya, tenen la culpa de la no solució del conflicte del camp, i palesar el fracàs d'aquest partit, en profit seu.

El joc, doblement tèrbol de la Lliga i l'Institut, es veu ben clar en aquestes assemblees de propietaris de la terra. No els fa por a ells la pèrdua de la propietat, que saben tenen ben garantida amb la República: ço que els molesta, i per això criden com a folls, és la seguretat que tenen de perdre les properes eleccions, i també l'ús i l'abús de collir el primer fruit que dona la terra, regada amb la sang del rabassaire: del treballador.

I bé: després d'això que deixem escrit, ens cal preguntar: què dirà, i sobre tot, què farà el govern davant l'actitud provocativa dels propietaris de la terra, que amenacen, àdhuc en sortir amb les armes al carrer? Es tolerarà, que abusant de la llibertat puguin els senyors de l'Institut de Sant Isidre i de la Lliga, anar contant mentides, excitant, esperonant l'egoisme de tant propietari analfabet com dissortadament existeix? O bé se'ls barrarà el pas amb l'energia necessària sotmetent-los a l'imperi de la llei, com s'ha fet i es fa amb altres ciutadans rebels a les disposicions de la República? Cal barrar-los definitivament el pas, amb tota la duresa que les lleis permetin. Altrament, l'últimatum, la declaració de guerra col·lectiva que han fet de rebel·lar-se contra les disposicions que el govern pugui dictar per l'arranjament del conflicte del camp, justifiquen la màxima duresa del procediment, per tal de fer-los entrar al clos de l'equitat i de la justícia que sempre havien burlat.

Prou! ha dit l'Institut de Sant Isidre, per boca del seu representant. Prou! deu dir també el Govern als desaprensus propietaris que no es resignen a perdre els usos i mals usos. Prou escarnir la dignitat humana fins fa poc ultratjada en la persona del treballador. Prou cobrar una, dues, tres, quatre, cent vegades el valor d'unes terres, la possessió lleítima de moltes de les quals és de dubtós origen. Prou, si, diem nosaltres. I si no us resigneu a perdre tots aquests drets imposats contra tot esperit de justícia segles enrera, sortiu ha fer d'anarquistes, (quin cinisme) proveu-ho: teniu encara a les vostres mans el Sometent que va afusellar lligat de peus i per l'espatlla a Ars: teniu també al vostre cantó les restes de la banda de pistolers que varen assassinar a Seguí, els policies honoraris que mataren a Layret, teniu... apa!, Sortiu, sortiu al carrer.

De col·laboració

La desfeta obstruccionista

Cada dia hem pogut observar amb tota atenció, els canvis de tàctica que adoptaven els membres que formen l'anomenat comitè dels cinc, que per aguantar la tàctica obstruc-

cionista d'escometre el govern que presideix el liberalíssim Azaña i per mantenir a la vegada, una aparent disciplina que els permetés situar tots els debats a la màxima altura per

contrarrestar en els diputats de la majoria i per no despertar les suspicacions del poble.

Però, per mantenir una minoria disciplinada, de personatges de criteris tan oposats com els que professen els components d'aquest grup oposicionista, es feia molt difícil la seva vida, ja que tots els homes extremistes al final tenien de veure clarament, que servien d'instrument dels enemics de la República.

Tots els propòsits de Lerroux i els seus aliats obeeixen simplement per a satisfer el seu orgull imperialista de monopolitzar tots els càrrecs de govern, per traïcionar la revolució.

El joc apareix ben clar. El *pavo republicano* promès tantes vegades, ara pretenien menjar-se'ls ells sols a l'esquena del poble. Volen governar sigui com sigui, sense mirar els procediments. Primer vegérem com amb el seu discurs pronunciat a Saragossa donava tota l'orientació, traçant amb grans línies, el manifest que tenia de firmar el traïdor Sanjurjo.

Més tard les seves declaracions tendencioses fetes a Madrid, eren seguides per una vaga general revolucionària organitzada i aguantada per gent dubtosa, que s'amaguen darrera els doctrinaris que dirigeixen els sindicats.

I finalment, fa pocs dies, que amb motiu d'un banquet, quasi secret, invitava oficials de la Marina, per socavar, la possibilitat, d'una col·laboració, en cas d'arribar-se a un cop d'Estat, sistema dels pronunciaments passats.

Els lerrouxistes abans de la República, es creien que eren els únics predestinats a governar-la. Ells pensaven que portant l'etiqueta de republicans històrics, tots creuríem còndidament, amb les seves beàtiques males intencions. I no ha sigut així. Han sortit altres homes, que liberalment, els han suplert, amb més fermesa, per a seguir a la implantació del programa mínim revolucionari promès al poble durant els mítings preelectorals. Aquesta és la principal causa de l'ofuscació dels radicals, que els permet d'anar al costat dels cavernícoles i monàrquics disfressats.

Lerroux vol governar, i no mira-

rà els procediments d'apoderar-se del Poder, a pesar d'haver promès que solament rebria l'encàrrec constitucional. Tots sabem que és un farsant i la seva tàctica desperta unes esperances dictatorials, per retornar els privilegis dels grans latifundis monàrquics que subvencionen tota la campanya de desacreditar la República.

Ells, pretenien que la República fos un senzill canvi de nom, però el tret els ha sortit per la culata del fusell, per l'actitud noble d'Azaña i els socialistes, de complir el programa revolucionari.

Heus ací les principals causes de l'obstrucció parlamentària.

Antoni Borràs i Quadres

S A G E T E S

Vidal i Guardiola, el tràgic de les finances municipals barcelonines d'abans de la dictadura, torna a córrer, en pla de propaganda preelectoral, els pobles de la comarca.

El plat fort de la seva propaganda mitinesca—diuen que és—la rabassa morta i els rabassaires: a la casa de tots els quals, vol que hi hagi un piano de «cola», i una parella de la Guàrdia Civil, per tal de què els privi de poder endur-se'n el fruit de les seves suors que els permetria comprar-lo.

O! Les coses de la genteta de la Lliga!

El jesuïta màxim, Sr. Carrasco Formiguera, ha establert ¿? a la nostra ciutat, una sucursal del seu flamant partit, Unió Democràtica.

Això, aquest fet per si sol no tindria cap importància, si no fos que algú ha dit, que els rrrradicals, desenganyats ja que don l'acandru no serà mai poder, s'han passat amb armes i bagatges a les files carrasquerils, per tal d'augmentar la colla i... les pretensions.

Ara, que nosaltres no creiem que això sigui veritat. No faltaria més!

Les nostres cristeres fa alguns dies que estan de pega; no en fan ni cinc de calaix. I no és pas que no pugin algunes dotzenes de pisos de l'un cap de dia a l'altre, no: és el que diuen elles mateixes.

—Abans a la gent els parlàvem del cel, de la bona persona de mossèn Pollastre, i encara trobàvem algú que ens escoltava: però ara que hem de parlar-los-hi de vots... civils àdhuc ens hem trobat en pisos que ens han tirat les portes pels nasos.

Compte amb les cristeres!

Els faïstes, han pogut en part, veure realitzats els seus anhels de destrucció. Ells, que per incapaços no han sabut en cap intent batre el capitalisme, han anorreat la Confederació.

La qüestió, era destruir alguna cosa. No fos cas que les idees... se'n ressentissin.

Peius